

Επισημάνσεις,

Διαπιστώσεις, Προτάσεις:
Δημήτρης Συμεωνίδης JP-
dsymeonidis@outlook.com

Το επίσημο λογότυπο
της επιτροπής 2021

(Κύριοι και κυρίες η χώρα μας
ονομάζεται ΕΛΛΑΣ και όχι Ελλάδα)

Μέρος Δεύτερο

Αντώνης Λιάκος, άλλος ένας εθνομηδενιστής

Πατριωτισμός σήμερα είναι ο δεσμός της ντροπής. Οι Ντροπιαστικές εικόνες από τη Λέσβο, των κατοίκων που εμποδίζουν πρόσφυγες από τις βάρκες να αποβιβαστούν, που τους λοιδορούν και τους βρίζουν, οι εξαγγελίες που ακούστηκαν από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, η απειλή ότι θα χρησιμοποιηθούν πραγματικά πυρά στον Έβρο κάνει τόσο επίκαιρο αυτό το κείμενο της Κωνσταντίνης Ζάνου

Πρόσφατα διάβασα ένα άρθρο του μεγάλου Ιταλού ιστορικού Carlo Ginzburg με τίτλο «The Bond of Shame». Ο Δεσμός της ντροπής λέει ότι του 'ρθε έξαφνα η συνειδητοποίηση ότι η χώρα στην οποία ανήκει κανείς, δεν είναι αυτή που αγαπάει (όπως συνήθως νομίζουμε), αλλά αυτή για την οποία ντρέπεται. Με άλλα λόγια Πατριώτης είναι αυτός που ντρέπεται, όχι αυτός που νοιώθει περήφανος για την πατρίδα του (Πηγή: [macedonianancestry](#))

Και ενώ 200 χρόνια σχεδόν από την Επανάσταση του 1821, η Ελλάδα διανύει μία από τις χειρότερες περιόδους της σύγχρονης Ιστορίας της, αφού η «γάγγραινα» έχει εισχωρήσει βαθιά σε όλα τα μέλη του οργανισμού της και ο εξ Ανατολής κίνδυνος βρίσκεται προ των πυλών, αντί να υπάρξει μια πραγματικά εθνική επιτροπή, η οποία θα επιχειρούσε την αποτύπωση της πραγματικής σημασίας της Επανάστασης του 1821 για την ενδυνάμωση του φρονήματος των Ελλήνων, το σύστημα παρακμής, επιχειρεί μέσω αυτής της Επιτροπής «εθνικής καρικατούρας», να υπονομεύσει περαιτέρω τον πατριωτισμό και να επιβάλλει τον νεοραγιαδισμό ως κυρίαρχη αποδεκτή αντίληψη.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΣΙΜΟΥ- Δικηγόρου

Στη σχετική ανακοίνωση του ο πρωθυπουργός είχε δηλώσει ότι «το 2021 θα είναι μια χρονιά που όλοι οι Έλληνες θα γιορτάσουμε μαζί και ενωμένοι τα 200 χρόνια ελευθερίας του ελληνικού κράτους, με υπερηφάνεια για το παρελθόν μας και αυτοπεποίθηση για το μέλλον μας». Στους μήνες που η κ. Αγγελουπούλου βρίσκεται στη θέση αυτή, έχει δώσει ικανά πλέον δείγματα περί του αντιθέτου, καθώς οι επιλογές της όχι μόνο έχουν διχάσει τους Έλληνες, αντί να τους ενώσουν, αλλά πλέον απευθύνονται σε όλο και λιγότερους μετά τις αποχωρήσεις από την Επιτροπή που συνεχίζονται (με τελευταία της ιστορικού Μαρίας Ευθυμίου), ενώ το φιάσκο που συντελείται εκθέτει και όσους παραμένουν.

Η κ. Αγγελουπούλου απέδειξε ότι ούτε να ενώσει τους Έλληνες μπορεί, ούτε να τους κάνει να νιώσουν «περήφανοι» – για να αναφερθούμε στους δύο στόχους που έθεσε ο πρωθυπουργός όταν ανακοίνωνε την επιλογή της. Η Γιάννα Αγγελουπούλου, ως μέλος της οικονομικής ελίτ της χώρας (μιας ελίτ που δεν χαιρεί και μεγάλης εκτίμησης από τον ελληνικό λαό), δεν μπορεί και για λόγους καθαρά ταξικούς να συμβολίσει την ενότητα του λαού.

Βασιλική Σιούτη

Ο Μάνος Στεφανίδης Συγγραφέας, κριτικός τέχνης και καθηγητής αναφέρει:

“Καταρχήν οι εορτασμοί της Επετείου δεν θα μοιάζουν καθόλου με τις εκδηλώσεις του 2004. Επειδή τότε η διεθνής κοινότητα ήταν υποχρεωτικά στραμμένη προς την Αθήνα ενώ τώρα η Αθήνα πρέπει να πείσει και να κερδίσει τον υπόλοιπο κόσμο. Οι εκδηλώσεις επίσης, νομίζω, πρέπει να στοχεύουν πρώτον στους νέους μας που οφείλουν και να μάθουν αλλά κυρίως να συγκινηθούν και έπειτα στην παγκόσμια κοινότητα ώστε να συνειδητοποιήσει τι σημαίνει για τον 19ο αιώνα και για την πολιτική ιστορία της Ευρώπης η εθνική μας Παλιγγενεσία.

Πώς επιτυγχάνεται κάτι τέτοιο; Προφανώς όχι μόνο μέσω συνεδρίων η εκδόσεων, αυτά αφορούν ελάχιστους αλλά μέσα από μεγάλες εκδηλώσεις, εκθέσεις, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις όχι μόνο εδώ αλλά κυρίως εκεί: στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στο Μόναχο, στο Λονδίνο στις πόλεις δηλαδή οι οποίες έπαιξαν ρόλο έμμεσα ή άμεσα στον αγώνα μας αλλά και για στις αγωνίες μας. Επίσης νομίζω ότι η επιτροπή είναι αρκετά μονοσήμαντη, σαφώς οι ιστορικοί ή οι κοινωνικοί επιστήμονες αλλά λείπουν οι δημιουργοί όπως λείπουν και οι συμβολικές παρουσίες όπως του Μίκη Θεοδωράκη. Και καλά με τους Φιλέλληνες, οι Έλληνες όμως; Δηλαδή μου έλειψε ένα πανεθνικό σάλπισμα που θα ένωνε τα διεστώτα και θα υπερέβαινε τους κομματικούς και ιδεολογικούς διαχωρισμούς αφού κυριαρχεί μάλλον το politically correct. Πού είναι επίσης οι μεγάλοι συγγραφείς λ.χ ο Θανάσης Βαλτινός ή ο Ευγένιος Αραβίτης; Πού είναι οι ποιητές, π.χ ο Νάσος Βαγενάς, ο Γιώργος Μαρκόπουλος, ο Μιχάλης Γκανάς ή ο Χάρης Βλαβιανός; Πού είναι οι ζωγράφοι, ο διεθνής Νάκης Παναγιωτίδης εγκατεστημένος μισόν αιώνα στη Βέρνη, ο Δημήτρης Αληθινός, ο Κώστας Βαρώτσος ή Ρένα Παπασπύρου ή Λήδα Παπακωνσταντίνου ή ο πολυσχιδής Αλέκος Λεβίδης; Πού είναι οι σκηνοθέτες του σινεμά και του θεάτρου, ο Λάνθιμος, ο Γιάνναρης, ο Παντελής Βούλγαρης, ο Δήμος Αβδελιώδης; Πού είναι οι συνθέτες από

τον Χάρη Βρόντο ως τον Νίκο Κυπουργό ή την Λένα Πλάτωνος; Ή ακόμα ο Σαββόπουλος, ο Διονύσης Φωτόπουλος ή ο γλύπτης Θόδωρος Παπαγιάννης; Πού είναι, τέλος, οι φωτογράφοι όπως ο Τάκης Οικονομόπουλος, ο Γιώργος Δεπόλλας, ο Πλάτων Ριβέλλης; Μήπως δεν είναι αυτοί που ορίζουν το πολιτιστικό μας πρόσωπο και σήμερα και ανέκαθεν;

Θα σας το πω απλά και λίγο κυνικά: όλοι αυτοί λείπουν γιατί η πολιτική ηγεσία και το κοινωνικό κατεστημένο είτε δεν τους γνωρίζουν και άρα δεν εκτιμούν το έργο τους είτε τους αγνοούν από ελλιπή ενημέρωση ή και αμάθεια.

Αν ζούσαν όμως ο Μάνος Χατζιδάκις ή ο Οδυσσεύς Ελύτης ή ο Γιάννης Τσαρούχης ή ο Γιάννης Μόραλης ή ο Νίκος Κούνδουρος ή ο Κακογιάννης, ο Θόδωρος Αγγελόπουλος δεν θα συμμετείχαν σε μία τέτοια επιτροπή;

Πού είναι η φαντασία, πού είναι το όραμα εκτός από την τεχνοκρατική γνώση και την ακαδημαϊκή αυθεντία; Όλοι αυτοί θα μπορούσαν επάξια να εκφωνήσουν τον πανηγυρικό της 25ης Μαρτίου 2021 δεν αποτελούν όμως την ιδανική Εθνική Ελλάδα. Επιπλέον διερωτώμαι:

Ποιοί θα διοργανώσουν τις μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού που επιβάλλεται να γίνουν γιατί αν δεν γίνουν τότε η επέτειος θα βυθιστεί στην πιο άδικη απόφαση εσωστρέφεια; Ποιοί θα εμπνεύσουν έναν κόσμο που παραμένει δύσπιστος και παγωμένος; Πού είναι ο συνταρακτικός αρχαιολόγος Πέτρος Θέμελης, πού είναι οι επιτυχημένοι επικεφαλής των μουσείων μας, ο Νίκος Σταμπολίδης ή ο Κυριάκος Κουτσομάλλης ή ο Δημήτρης Παντερμαλής; Πού είναι οι διακεκριμένοι ιστορικοί τέχνης, ο καθηγητής Νίκος Χατζηνικολάου ή ο Άλκης Χαραλαμπίδης; Όταν το 1985 είχαν παρουσιαστεί οι “Αστοί του Καλαί” του Ροντέν στον κήπο (!) της Εθνικής Πινακοθήκης και ο πίνακας “Η Ελλάς Θρηνούσα επί των ερειπίων του Μεσολογγίου” του Ντελακρουά, είχε εγκαινιάσει την έκθεση ο ίδιος ο Φρανσουά Μιτεράν. Και βέβαια είχε γίνει παγκόσμιο γεγονός. Ήταν όμως από πίσω ο τότε διευθυντής της Εθνικής Πινακοθήκης Δημήτρης Παπαστάμος που έκανε τις διαπραγματεύσεις με το εξωτερικό και βέβαια η Μελίνα Μερκούρη.

Κατά την πρώτη συνάντηση του ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης ζήτησε από τον Γάλλο Πρόεδρο Μακρόν την μετόπη του Παρθενώνα που κατέχει το Λούβρο ώστε να εκτεθεί κατά τον εορτασμό επετείου. Είπα τότε πως τέτοια αιτήματα υποβάλλονται συντονισμένα ώστε να συγκροτούν μίαν εκθεσιακή πρόταση και όχι ένα πυροτέχνημα εντυπωσιασμού και βέβαια ότι η Ελλάς μπορεί να ζητήσει την επιστροφή της μετόπης έστω και ως διαρκές χρησιδάνειο κι όχι απλά την περιορισμένη χρονικά παρουσίαση της. Εξάλλου κι αυτή είναι κλεμμένη και μια τέτοια χειρονομία από την φίλη Γαλλία, θα αποκτούσε τεράστιο συμβολικό περιεχόμενο ως προς την διεκδίκηση και των λοιπών μαρμάρων του Παρθενώνα από την Μεγάλη Βρετανία.

Αλλά και τις μεγάλες εκθέσεις αργότερα του Gresco στην Εθνική Πινακοθήκη ήταν ο Χατζηνικολάου αυτός που οργάνωσε και έπεισε τα μεγάλα μουσεία να μās δανείσουν τους πολύτιμους πίνακες. Συμμετέχει ο συμπαθέστατος Ναπολέων Μαραβέγιας αλλά δεν συμμετέχει ο διεθνής Γιάννης Ιωαννίδης από το πανεπιστήμιο του Stanford, υποψήφιος για Νόμπελ Ιατρικής αλλά και δόκιμος ποιητής που συνδυάζει στο πρόσωπό του και τη λογιούση και την καλλιτεχνική ευαισθησία. Εν ολίγοις πού είναι το πανεθνικό προσκλητήριο που θα περίμενε κανείς και σε πολιτικό αλλά και σε πολιτιστικό επίπεδο; Δεν υπάρχει άλλη διανοήση στην Ελλάδα πλην των αρθρογράφων του Βήματος, της Καθημερινής και των Νέων; Μόνο ο Βέλτσος λείπει. Διερωτώμαι, αν ζούσαν, θα συμμετείχαν στην επιτροπή ο Δημήτρης Φωτιάδης, ο Παναγιώτης Κονδύλης, ο Γιάννης Σκαρίμπας με το '21 και την αλήθεια του; Δεν είναι αρκούτσως λόγιος ο Γιώργος Καραμπελιάς, παρά τα βιβλία και τις μελέτες του για το '21 και το έθνος ώστε να συμμετάσχει; Εκτός κι αν είναι sinea qua non προϋπόθεση της συμμετοχής το να μένει κανείς στο Κολωνάκι η έστω στην Εκάλη. Ή, να εκφράζει σκεπτικισμό ως προς την ιδέα του έθνους.

Και τέλος είναι η πού είναι η νεότητα; Η σοφία του γήρατος εκπροσωπείται από την κυρία Αρβελέρ, θα ήθελα όμως συμβολικά τον ή την αριστούχο του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΕΚΠΑ να είναι στην επιτροπή αλλά και τον (την) αριστούχο της Σχολής Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης. Κι έναν νεότερο δημιουργό σαν τον Φοίβο Δεληβοριά. Μάλλον η δεξιά δεν μπορεί να σκοράρει επικοινωνιακά ούτε και στο δικό της γήπεδο.”

(Πηγή Huffpost)